

РЕШЕНИЕ

№ 6091

гр. София, 13.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 17.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9652** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 2, срещу ревизионен акт № [ЕГН]/13.06.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с решение № 1669/26.09.2011 г. на Директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП.

С оспорения РА, за жалбоподателя са установени допълнителни публични вземания в размер 58 669,73 лева, произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 71 841,73 лева за периодите 01.07. - 31.07.2007 г., 01.02. – 28.02.2009 г., 01.07. - 31.08.2009 г., 01.10. - 31.12.2009 г., 01.04. - 31.08.2010 г. и 01.10. - 31.12.2010 г. и е начислена съответната лихва в размер на 8 292,17 лева.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен и издаден в нарушение на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство са събрани достатъчно доказателства, че доставките, удостоверени чрез издаването на процесните фактури са реално осъществени. Дружеството притежава всички първични и вторични счетоводни документи, които са описани надлежно и коректно в счетоводството му. Същите са отразени и в справките-декларации за съответните периоди. Закупените стоки са били заприходени като материален актив. Доставчиците също са изпълнявали произтичащите от ЗДДС задължения, касаещи счетоводното

оформяне на издадените от тях фактури. Според жалбоподателя органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено, като не са правени никакви сериозни опити да бъдат открити контрагентите му, а извършваните насрещни проверки са в противоречие с регламентираните в ДОПК правила. Развити са подробни доводи, по отношение на всеки един от доставчиците. И. са доводи, че въпросът с реалността на доставките е разглеждан вече от съда на европейския съюз, във връзка с отправено преюдициално запитване по приложението на Шеста Директива. Според оспорващия добросъвестните данъчни субекти не могат да търпят вредни последици от неправомерното поведение на своите съконтрагенти, защото ЗДДС не обвързва правото на данъчен кредит с начисляването и внасянето в бюджета на данъка от доставчика.

В проведените по делото открити заседания, оспорващият, чрез адвокат И. поддържа жалбата, като развива подробно съображенията си в писмен вид. Посочено е, че свое решение от 21.06.2012 г. по свързани дела С-80/2011 г. и С-142/2011 г. СЕС е тълкувал разпоредбата на чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, указвайки на националните съдилища точния ѝ смисъл. Изтъкват се твърдения, че органите на приходната администрация не са приложили правилно приложимото в случая право на ЕС. Нито в РА, нито в потвърждаващото го решение не се твърди, че са налице данни за данъчна измама, за която представляващите ревизираното лице е трябвало да знаят. Така отпада единствената причина, която според визираното решение на СЕС може да послужи като основание за отказ от право на приспадане на данъчен кредит. Релевирани са твърдения, че в хода на съдебното производство е доказано, че доставките са извършени реално. От заключението на СИЕ се установява, че дружеството не би могло да извърши износа на стоките, в случай, че те не са били закупени реално от него от процесните трима доставчици. По отношение на детските комплекти се твърди, че [фирма] не е придобивало такъв вид стоки през този период, поради което не може да се приеме, че същите не са били предмет на сделка с [фирма].

Отвeтникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт М. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска Градска Прокуратура не взема становище по основателността на жалбата. Административен Съд София - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното: Между страните не се спори, че със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1100788/19.01.2011 г., изменена със ЗВР № 1103404/19.03.2011 г., издадени от Началник на сектор „Ревизии”, в дирекция „Контрол”, при ТД на НАП, [населено място] е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периода от 01.07.2007 г. до 31.12.2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1103404/02.05.2011 г., връчен на упълномощено от дружеството лице. оспорващият не е представил писмени възражения по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

След приключване на ревизионното производство е издаден с РА №[ЕИК]/13.06.2011 г., от старши инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган № К

1103404/13.05.2011 г., съставена от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил, в оспорената част.

За изясняване на спорни обстоятелства е допуснато изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, чиито заключения основно и допълнително са приобщени, към доказателствения материал, събран в производството.

Административен Съд София - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на управителя на [фирма], на 16.06.2011 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 20.06.2011 г. /вх. № 53-06-2183/. На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и Директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП. Решение № 1669/26.09.2011 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП, [населено място] е връчено на управителя на дружеството на 06.10.2011 г. Предвид на това обстоятелството следва да се приеме, че подадената на 20.11.2011 г. жалба /вх. № 53-00-645/ е в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. По тези съображения жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

1. По отношение на издадените фактури от [фирма].

Дружеството е издало ДФ № [ЕГН]/25.07.2007 г. и № [ЕГН]/05.07.2007 г. Предмет на доставката са детски облекла, очила, чадъри за слънце и други, които на 25.07.2007 г. са изнесени от жалбоподателя за Република С., видно от Митническа Декларация № 07BC005000A0043584/25.07.2007 г.

До доставчика е изпратено уведомление, с което са изискани документи. Поради невъзможност то да се връчи на негов представител, връчването е станало по реда на чл. 32 от ДОПК.

Този факт е обусловил заключението, че по издадени от дружеството два броя фактури с предмет на доставката „детски дрехи и аксесоари” не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. За да се провери дали тези изводи са правилни, следва да се обсъдят заключенията на ССЧЕ.

Експертите са проверили коректно наличните първични счетоводни документи и са изградили последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Заклученията следва да бъдат кредитирани като мотивирани, логични и съответстващи на събраните доказателства.

При [фирма] фактурите са осчетоводени, като закупените стоки са заприходени. Извършеното плащане в брой е отразено, чрез дебитирането съответно на сметки 304 – за данъчната основа и 4531 – за ДДС. Фактурите са отразени в дневниците за покупки, респективно в справки-декларации за ДДС за периода м. 07.2007 г. Към фактурите има издадени фискални касови бонове за плащането в брой. Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите при него и дали те са включени в дневниците за продажби за съответния период. Независимо от невъзможността да се провери на място счетоводната отчетност на доставчика, видно от приетото писмо на Директора на офис П. при ТД на НАП, [населено място] от 29.06.2012 г. в дневника му са продажби за юли 2007 г. е включена фактура, издадена на [фирма].

2. По отношение на издадените фактури от [фирма].

Дружеството е издало на жалбоподателя три данъчни фактури № [ЕГН]/03.12.2010 г., № [ЕГН]/15.12.2010 г. и № [ЕГН]/27.12.2010 г., посредством които е удостоверено извършването на три доставки с предмет „орехови ядки” в общо количество от 21 350 кг. Към всичките фактури има приемателно-предавателни протоколи.

Според изслушаните заключения при [фирма] фактурите са осчетоводени, като закупените стоки са заприходени. Извършеното плащане в брой е отразено, чрез дебитирането съответно на сметки 304 – за данъчната основа и 4531 – за ДДС. Фактурите са отразени в дневниците за покупки, респективно в справки-декларации за ДДС за периода м. 12.2010 г. Към фактурите има издадени фискални касови бонове за плащането в брой.

На вещото лице са представени справки за приход по документи за склада на доставчика, справки продажби и оборотни ведомости за процесния период, хронология на осчетоводените документи за периода от 01.12.2010 г. до 31.12.2010 г. с отразени доставки към [фирма] по процесите фактури по дебита на сметка 411 - Клиенти, респективно по кредита на сметка 702 - приходи от продажби на стоки и 4532 - Начислен данък за продажбите, копия на процесите фактури, издадени на [фирма], придружени от приемо-предавателни протоколи, копия на фактури, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК] на [фирма] за доставка на орехови ядки, както следва: № 6701/01.11.2010 г. на стойност 6600 лева /без ДДС/, придружена от платежно нареждане, № 6711/24.11.2010 г. на стойност 600 лева, № 6735/15.12.2010 г. на стойност 5400 лева, № 6742/21.12.2010 г. на стойност 5400 лева № 6724/01.12.2010 г. на стойност 4500 лева /без ДДС/, придружена от платежно нареждане, № 6712/24.11.2010 г. на стойност 4500 лева /без ДДС/, придружена от платежно нареждане и хронология на осчетоводените документи за периода от 01.11.2010 г. до 31.12.2010 г. с отразени доставките по горните фактури по дебита на сметка 304 - Стоки, респективно по кредита на 401 - Доставчици /само за [фирма]/. Посочените документи са приети като доказателство по делото без оспорване.

Посочените по-горе фактури за продажби към [фирма] не са отразени от [фирма] в дневника за продажби за м. 12.2010 г. Това се потвърждава и от извършена проверка в информационната система на НАП за периода от 01.10.2010 г. до 31.03.2011 г., при която за този период в дневниците за продажби не е налице отразяване на процесите първични документи. На вещото лице също не са представени дневниците за

продажби за процесния период м.12.2010 г.

3. По отношение на издадените фактури от [фирма].

Дружеството е издало на жалбоподателя три данъчни фактури № 00000004/02.11.2010 г., № 00000005/08.11.2010 г. и № 00000006/26.11.2010 г., посредством които е удостоверено извършването на три доставки с предмет „орехови ядки” в общо количество от 19 500 кг. Към всяка от фактурите е съставен приемателно-предавателен протокол.

Още в хода на ревизията са представени две фактури от предходен доставчик [фирма]. Представител на дружеството е дал в хода на ревизията обяснение, в което е посочено, че няма подизпълнители и активи, както и че стоката е превозена с транспорт и за сметка на [фирма].

От заключението на вещото лице се установява, че фактурите са осчетоводени, като закупените стоки са заприходени. Извършеното плащане в брой е отразено, чрез дебитирането съответно на сметки 304 – за данъчната основа и 4531 – за ДДС. Фактурите са отразени в дневниците за покупки, респективно в справки-декларации за ДДС за периода м. 11.2010 г. Към фактурите има издадени фискални касови бонове за плащането в брой.

На вещото лице са представени справки за приход по документи за склада на доставчика, справки за продажби и оборотни ведомости за процесния период, хронология на осчетоводените документи за периода от 01.11.2010 г. до 31.11.2010 г. с отразени доставките към [фирма] по процесиите фактури по дебита на сметка 411 - Клиенти, респективно по кредита на сметка 702 - приходи от продажби на стоки и 4532 - Начислен данък за продажбите, копия на процесиите фактури, издадени на [фирма], придружени от приемо-предавателни протоколи, копия на фактури от предходен доставчик [фирма] с № [ЕГН]/02.11.2010 г. на стойност 8600 лева и ДДС 1720 лева и № [ЕГН]/08.11.2010 г. на стойност 40300 лева и ДДС 8060 лева, издадени към [фирма] за доставка на сурови орехови ядки с приложения копия на фискални бонове и хронология на осчетоводените документи за периода от 01.11.2010 - г. до 30.11.2010 г. с отразени доставки по горните фактури по дебита на сметка 304 - Стоки и 4531 - Начислен данък за покупките, респективно по кредита на 401 - Доставчици /само за [фирма]/. Описаните документи са приети като доказателства по делото без оспорване.

4. По отношение на издадените фактури от [фирма].

Дружеството е издало на жалбоподателя двадесет и пет данъчни фактури, с които е удостоверено извършването на три доставки с предмет орехови ядки.

Нито в хода на ревизионното производство, нито при извършената от вещита лица проверка е открит представител на дружеството. Органите по приходите са констатирали, след проверка в информационните масиви на НАП, че дружеството не е подавало информация за закупени орехови ядки във времето преди извършване на процесните доставки.

От представените от ТД на НАП, офис Кюстендил копия от подедените от доставчка справки-декларации по ЗДДС се установява, че процесните фактури издадени към [фирма] са включени в дневниците му за продажби, като само за периода м.09.2009 г. няма подадена СД.

От заключението на вещото лице се установява, че фактурите са осчетоводени, като закупените стоки са заприходени. Извършеното плащане в брой е отразено, чрез дебитирането съответно на сметки 304 – за данъчната основа и 4531 – за ДДС.

Фактурите са отразени в дневниците за покупки, респективно в справки-декларации за ДДС за съответните периоди. Към фактурите има издадени фискални касови бонове за плащането в брой.

Изложените фактически обстоятелства мотивират съда да направи следните правни изводи. Събраните доказателства и най-вече изслушаните заключения на ССЧЕ /основно и допълнително/ дават възможност да се приеме, че доставчиците [фирма] и [фирма] са начислили неправомерно данъка по доставките, които се твърди, че са извършени към [фирма], т.е. за жалбоподателя не възниква право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС, наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

В разглеждания случай оспорващият не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от [фирма] и [фирма] е отказано неправомерно. Касае се за доставки с определена специфика – продажба на стоки - детски дрехи и аксесоари и орехови ядки, като последната стока е в значително количество. Липсата на каквито и да е данни за двамата доставчици и най-вече за тяхната търговска дейност, не дава

възможност на съда да направи извод, че спорните доставки са осъществени в действителност или най-малкото в обема в който се твърди. Това е така, защото в хода на съдебното производство не бяха оправвергани изводите на органите на приходната администрация, че двете дружества не са подавали в НАП информация, от която може да се направи извод, че те са закупили или произвели стоки, от вида, който е доставен на оспорващия, т.е. няма данни, че те са притежавали такива стоки, за да могат да прехвърлят правото собственост върху тях на оспорващия.

Настоящият съдебен състав не споделя довода на жалбоподателя, че РА, в частта, касаеща посочените двама доставчици е издаден в противоречие с решение от 21.06.2012 г. по свързани дела С-80/2011 г. и С-142/2011 г., в което СЕС е тълкувал разпоредбата на чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО.

С посоченото решение СЕС дава отговори на два поставени въпроса. При първия е посочено, че член 167, член 168, буква а), член 178, буква а), член 220, точка 1 и член 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае на данъчнозадълженото лице право да приспадне от данъка върху добавената стойност, на който е лице платец, дължимия или платен данък за предоставените му услуги, поради това че издателят на фактурата за тези услуги или някой от неговите доставчици са извършили нарушения, без да доказва, въз основа на обективни данни, че въпросното данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател на фактурата или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки, а при втория - член 167, член 168, буква а), член 178, буква а) и член 273 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112 процесуални и материално-правни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото лице да не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател.

Внимателният прочит на решението налага извода, че фактическите обстоятелства, по разглеждания от унгарски съд спор, който е отправил преюдициалното запитване, не се покриват с тези, установени по настоящето дело. Основната разлика е в това, че доставчиците са били известни и същите са представили в хода на проведените ревизионни производства всички, поискани им от органите на приходната администрация документи. В мотивите

на решението на СЕС никъде не се споменава как би следвало да се подходи, ако доставчикът не е открит, което е станало пречка за проверка на счетоводството му. В точки 63 и 64 от съдебния акт е посочено, че според практиката на Съда държавите членки следва да проверят декларациите на данъчнозадължените лица, отчетите на същите и другите относими документи (вж. Решение от 17 юли 2008 г. по дело Комисия/Италия, C-132/06, точка 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело Profaktor Kulesza, Frankowski, Juźwiak, Oriowski, C-188/09, точка 21), а тази цел Директива 2006/112, и по-конкретно член 242 от нея, задължава всяко данъчнозадължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. За да улеснят изпълнението на тази задача, членове 245 и 249 от посочената директива предоставят на данъчните органи право на достъп до фактурите, които данъчнозадълженото лице е длъжно да съхранява съгласно член 244 от същата директива. Т.е. органите на приходната администрация не могат да откажат право на приспадане на данъчен кредит, на някое формално предвидено в националното законодателство основание, в случай, че те са получили достъп до счетоводствата на страните по доставката.

В разглеждания казус представители на [фирма] и [фирма] въобще не са открити. Без значение е, че повечето от процесните фактури, издавани към [фирма] са отразени в подаваните по електронен път СД. Независимо от факта, че стоки от вида, закупен от двете дружества, са изнесени в последствие от страната, няма как да се приеме, че те са притежавали наистина тези стоки. Този извод се базира на липсата на документи за извършени покупки и доказателства за заприходяването им по съответните счетоводни сметки. При това положение може да се предположи, че стоките са закупени от други лица, които не са издали фактури, което от своя страна обуславя липса на осъществена доставка от страна на [фирма] и [фирма] и лишава възможността [фирма] да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит.

Предвид на гореизложените съображения жалбата срещу РА, в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена.

Не така стои въпросът по отношение на доставчиците [фирма] и [фирма]. Двете дружества са били известни на ревизиращия екип и в хода на производството са представили част от изисканите документи. [фирма] е било възпрепятствано да представи всички доказателства, поради изземването им от органите на досъдебното производство. При извършената проверка в хода на настоящето производство, вещите лица са констатирали, че процесните фактури са отразени в счетоводствата на двамата доставчици, но [фирма] не ги е включило в дневниците си за покупки за съответния период. Това обстоятелство, представлява неизпълнение на законово задължение, което може да доведе до налагане на имуществена санкция, но в никакъв случай не може да бъде основание за отказ от признаване на право на приспадане на данъчен кредит, както е посочил и СЕС във визираното по-горе решение. По важното в случая е, че дружеството е притежавало орехови ядки, в количества, които е могло да продаде на [фирма] и на [фирма]. Това обстоятелство се доказва от издадените и приети като

доказателство фактури от [фирма]. [фирма] е заплатило закупените орехови ядки, като сумите са преведени по банков път, видно от приложените платежни нареждания. Общото количество на ореховите ядки, закупени от [фирма], видно от посочените фактури е 42 тона. Дружеството е продало на [фирма] 21,35 тона, а на [фирма] 19 тона, толкова колкото, то от своя страна е доставило на [фирма]. Т.е. общото количество от 40,35 тона на продадените от [фирма] стоки е по-малко от това, което е закупено от [фирма]. Не е без значение и факта, че към всяка фактура е съставен приемателно-предавателен протокол, който дава допълнително основание да се приеме, че доставките са извършени реално.

По изложените съображения РА в тази му част следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото и предвид на факта, че и двете страни са поискали присъждане на разноски на същите се дължат такива, съразмерно на уважената и отхвърлена част от жалбата, като тези в полза на ответника следва да бъдат изчислени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поради факта, че издадените от [фирма] фактури и платежни нареждания и счетоводни документи са представени едва в хода на съдебното производство, на жалбоподателя не се дължат разноски и същият следва, на основание чл. 161, ал. 3 от ДОПК, да заплати изцяло разноските по делото. В случая не може да се приеме, че оспорващия не е разполагал с възможност да ги представи в хода на ревизията, защото договорите не са били иззети в хода на воденото досъдебно производство. Същите са приети като приложения към заключението на ССЧЕ и са заверени с печат на дружеството-доставчик и подпис на съответното длъжностно лице.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 1 и пр. 4 и чл. 161, ал. 3 от ДОПК, **Административен Съд София - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 2 ревизионен акт № [ЕГН]/13.06.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с решение № 1669/26.09.2011 г. на Директора на Дирекция „ОУИ“ при ЦУ на НАП, в частта, в която на оспорващия не е признато право на приспадане на данъчен кредит по данъчни фактури № 00000004/02.11.2010 г., № 00000005/08.11.2010 г. и № 00000006/26.11.2010 г., издадени от [фирма] с предмет „орехова ядка“, в общ размер на 10 365 лева и по данъчни фактури № [ЕГН]/03.12.2010 г., № [ЕГН]/15.12.2010 г. и № [ЕГН]/27.12.2010 г., издадени от [фирма] с предмет „орехова ядка“ в общ размер на 11 539 лева.

ПРИЗНАВА ПРАВО НА ПРИСПАДАНЕ НА ДАНЪЧЕН КРЕДИТ на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 2 по данъчни фактури № 00000004/02.11.2010 г., № 00000005/08.11.2010 г. и № 00000006/26.11.2010 г., издадени от [фирма] с предмет „орехова ядка“, в общ размер на 10 365 лева и по данъчни фактури № [ЕГН]/03.12.2010 г., № [ЕГН]/15.12.2010 г. и № [ЕГН]/27.12.2010 г., издадени от [фирма] с предмет

„орехова ядка” в общ размер на 11 539 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 2 срещу ревизионен акт № [ЕГН]/13.06.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с решение № 1669/26.09.2011 г. на Директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП, в останалата част.

ОСЪЖДА [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 2 и ЕИК 12141038431244174 да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 1886,83 /хиляда осемстотин осемдесет и шест и 83 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.